

maatte erindres, at Tiderne har været meget ugunstige for det lille Landbrug, medens de har været meget gode for det store, og at det, der vilde ske, var, at man vilde gøre Uret overfor det lille Landbrug. Jeg vil nedlægge den bestemteste Protest herimod. Jeg fastholder, at den Jordbruger, der overhovedet har dyrket Korn, har haft en Chance for at kunne sælge sit Korn til den Pris, som er fastsat i Kapiteltaksten, ja, har end yderligere haft Chance for at faa en højere Pris. Der kan derfor, retfærdigt set, ikke være Tale om at udsondre det lille Landbrug fra det store. Men der kan derimod, hvis man følger Regeringen, være Tale om, at man gør Uret mod Nyderne ved ikke at give dem, hvad de har Krav paa. Og det er det, jeg paa ingen Maade vil være med til.

**Knuth:** Jeg vil blot sige til den højtærede Konseilspræsident, at hans Hukommelse spiller ham et fælt Puds. Det var nemlig mig, der gjorde den Bemærkning, at det overhovedet var vanskeligt at sige, hvad Bygafgiften repræsenterer Renten af, og at det derfor ogsaa var ganske umuligt at komme til et virkelig positivt Resultat, hvortil den højtærede Konseilspræsident saa sagde: Ja, det kan godt være, at jeg har regnet med noget for runde Tal. Hertil svarede jeg: Nej, jeg vil ikke kalde dem runde, men gale. Saaledes faldt Ordene. Det tjener til den højtærede Konseilspræsidents Ros, at han den Gang indrømmede mig, at hans Tal ikke var rigtige. Det tjener mindre til hans Ros, at han nu vil besmykke dem ved at give det Udseende af, at han har sagt noget andet, og at han ikke tager tilbage, hvad han har sagt. Det er ganske givet, at de Tal, som den højtærede Konseilspræsident har nævnt, 20—30 pCt., er uhyre langt fra Virkeligheden og er en Overdrivelse af den groveste Art. Der var derfor i Virkeligheden intet andet Svar at give end dette: Jeg har indrømmet, at jeg har brugt forkerte Tal. Andet var der ikke at sige til den Ting.

**Justitsministeren (Zahle):** Maa jeg bede om Ordet.

**Formanden:** Ja, den ærede Minister skal faa Ordet, men samtidig dermed vil jeg bemærke, at hvad der er sagt i private Samtaler, ikke kan forhandles mere her.

**Justitsministeren (Zahle):** Denne Ytring kan jeg saa henholde mig til.

**Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Keiser-Nielsen):** Maa jeg med Hensyn til det, der har været omfaldt af flere ærede Talere, at Ministeriet i Tide kunde have forskaffet sig Oplysninger om, hvorvidt der var Fejl i Stiftsøvrighedernes Indberetninger, sige, at fra Ministeriets Side udgik der en Skrivelse til Stiftsøvrighederne om, at de for Januar Maaned maatte udskyde de Indberetninger for Rug, der var over Maksimalprisen. Naar en saadan Skrivelse er udgaaet, maa man gaa ud fra — og det gik Ministeriet ud fra —, at saa skete det ogsaa saaledes, og at de Indberetninger, der kom i Januar Maaned fra Stiftsøvrighederne, maatte være rigtige paa dette Punkt. Disse Indberetninger gaar straks til Statistisk Departement, og det regner dem sammen. Dem fik vi, og vi gik saa ud fra, at disse Indberetninger fra Statistisk Departements Side ogsaa var udregnede paa den Maade, at de havde udskudt de Indberetninger, der var over Maksimalprisen. Saa kommer endelig Bekendtgørelsen af Stiftsøvrighedernes Fastsættelse af den samlede Takst, og det viser sig da ved Sammenligning med Statistisk Departements Beregninger, at skønt, som man opdagede, Statistisk Departement ikke havde udskudt de Indberetninger, der var over Maksimalprisen, var alligevel Stiftsøvrighedernes Beregninger højere. Dette Forhold ser jo højst mærkeligt ud, og jeg har gjort opmærksom paa det en Gang, at skønt Statistisk Departement regnede med Takster, der var over Maksimalprisen, og skønt man havde sagt til Stiftsøvrighederne, at de skulde udskyde dem, faar Stiftsøvrighederne alligevel Takster, der var over Statistisk Departements. Det er dog virkelig en Anledning til, at man saa skriver ud til Stiftsøvrighederne og suspenderer Taksterne; man maa dog have undersøgt dette Forhold, som er ganske aparte.

**Piper:** Den højtærede Konseilspræsident og Justitsminister brugte meget højtidelige og store Ord. Han satte dette Lovforslag, der er fremsat af Regeringen, i Forbindelse med, at Verden skulde gaa under. Jeg vil gerne spørge den højtærede Justitsminister, om han virkelig mener, at Verden vilde være gaaet under, eller at der vil være sket nogen stor Kalamitet, hvis Ministeriet ikke havde fremsat dette Lovforslag. Hvis dette ikke er Tilfældet — og jeg antager ikke, at den højtærede Minister kan bevise noget saadant —, vil jeg hævde, at adskillige af de Udtalelser,